

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara ve věci žalobce: **EURO TAXI PRAHA s.r.o. “v likvidaci”**, sídlem náměstí Praha 3, Winstona Churchilla 1800/2, zast. JUDr. Koljou Kubičkem, advokátem, sídlem Praha 4, Urbánkova 3360, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, sídlem nábreží Praha 1, L. Svobody 12/1222, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2009, č. j. 50/2009-190-TAXI/9,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výroku IV. shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byly nahrazeny výroky rozhodnutí dopravního úřadu č.j. MHMP 287605/2008/DOP-T/Žk/TAXI ze dne 13.5.2008, č.j. MHMP 484646/2008/DOP-T/Dc/TAXI ze dne 7.8.2008, č.j. MHMP 515588/2008/DOP-T/Dc ze dne 25.8.2008, č.j. MHMP 784409/2008/DOP-T/Dc ze dne 25.11.2008 (vyjma částí dle výroků I. a II.) a č.j. MHMP 501135/2009/DOP-T/Ho ze dne 12.6.2009 (vyjma části ohledně průkazu č. 035826) společným výrokem, jímž žalovaný uložil žalobci zaplatit pokutu ve výši 500.000,-Kč a náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného o závažnosti pochybení v případě údajného jednání, jímž mělo dojít k nevydání dokladu o zaplacení. Uvádí, že v praxi zákazníci čekají na vytisknutí dokladu taxikářem jen v případě, kdy chtějí poskytnutí taxislužby někomu doložit nebo tento uplatnit ve vlastním účetnictví. Skutečnost, že si zákazník doklad o

zaplacení nepřevzme, nelze hodnotit jako skutečnost poškozující hl. m. Prahu a neznamená, že by jízda nebyla žalobcem řádně zaznamenána do paměťové jednotky taxamtru a žalobce z ní řádně neplnil své daňové povinnosti (což mj. doložil kopií daňového přiznání a následně i výpisem z taxamtru). Cestující tedy po zaplacení jízdy odešli dřív, než byl vytisknut doklad a za takové jednání nemůže být žalobce dle svého mínění postihován. Pokud se týká nevytisknutí kopie dokladu o zaplacení kontrolním pracovníkům po jízdě, žalobce uvádí, že u taxamtrů v jeho vozech je sice možné vytisknout kopii dokladu o zaplacení jízdného z právě proběhnuté jízdy, ovšem po započetí jízdy nové už taková možnost padá. Při nové zakázce dojde k přepnutí taxamtru do polohy „jízdné“ a účtuje se již novému zákazníkovi. Proto tedy nemohl pracovníkům nový doklad vytisknout.

Žalobce má za to, že nebyla dostatečně odůvodněna výše pokuty 500.000,-Kč, kterou považuje za zcela nepřiměřenou zákonným kritériím. Rovněž tak nesouhlasí se striktním použitím plného zákonného rozpětí při jejím stanovení, neboť by v jeho případě šlo o likvidační opatření a poukazuje na závažnější delikty, které jsou však sankcionovány mírněji (jízda po požití alkoholu atd.). Navíc pokuta v takové výši nebyla správním orgánem v jiném kraji dosud uložena. Žalobce poukazuje na preventivní, resp. výchovný význam, který by pokuta měla mít, na potřebu zohlednit majetkové poměry „delikventa“ a v této souvislosti odkazuje a cituje z nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 3/02, když podle něj shodný názor na výši vyměřené pokuty vyslovil i Městský soud v Praze v rozhodnutí č.j. 10 Ca 80/2003-33.

V doplnění žaloby pak žalobce namítal, že s ním nebyla řádně provedena kontrola ve smyslu ust. § 34 odst. 1 zákona o dopravě. Byl s ním sepsán pouze úřední záznam strážníky Městské policie, kontrolu taxislužby tedy neprovedla „osoba pověřená výkonem státního odborného dozoru“ podle zmiňovaného ustanovení. Ze zákona č. 533/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“) sice vyplývá, že: „Obecní policie ... zejména: ...odhaluje přestupky a jiné správní delikty,“ ovšem v žádném případě v její činnosti nelze spatřovat výkon státního odborného dozoru v taxislužbě.

Dále žalobce namítal, že se skutková zjištění správních orgánů opírají o důkazy získané v rozporu se zákonem – konkrétně jde o audiovizuální záznamy. Poukazuje na práva na ochranu osobnosti zakotvená v ust. § 11 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), do nichž lze zasahovat pouze podle § 12 odst. 2 téhož zákona – jedním z těchto možných zásahů je tzv. zákonná úřední licence. Takové podmínky použití audiovizuálních záznamů však správní řád ve svých ustanoveních neupravuje a nelze tedy přistoupit k takovému neoprávněnému pořizování záznamů jako podkladu pro rozhodování ve správním soudnictví a tím zasahovat do základních práv řidičů – zaměstnanců žalobce. Pořizováním a využitím audiovizuálních záznamů jako podkladů pro rozhodnutí je porušováno právo žalobce na spravedlivý proces a tudíž tyto záznamy nemohou být využity pro vydání rozhodnutí ani ve smyslu ust. § 51 správního řádu. Z judikatury pak žalobce vyvozuje, že zákon na základě něhož k pořizování takovýchto chráněných statků dochází, by měl být jasný a podrobný, navíc v případě pochybností by měl být jeho výklad restriktivní. Z ustanovení § 18 odst. 1 ve vztahu k záznamům žalobce dovozuje jen možnost, aby tyto byly přílohou spisu, případně lze záznam pořádit vedle protokolu, ale jen za podmínek pro protokol stanovených. Musí jít o úkony ve správním řízení, o nichž je účastník předem vyrozuměn, taktéž je informován o jejich zaznamenávání (výslech znalce, svědka atd.), nemůže jít ovšem o úkony činěné mimo správní řízení, natož o úkony, které tomuto řízení dokonce předcházejí.

Žalobce dále vyjádřil nesouhlas s uložením povinnosti uhradit náklady správního řízení. Navrhuje zrušení rozhodnutí žalovaného, případně moderaci uložené pokuty.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkazuje na povinnost provozovatele taxislužby vyplývající z ust. § 21 odst. 3 zákona o dopravě zajistit, aby řidič vydal zákazníkům doklad o výši jízdného, neboť existence tohoto dokladu směřuje k jejich ochraně (možnost ověřit si skutečnou cenu jízdného ve vztahu k počtu ujetých km, identifikace řidiče i provozovatele atd.). Námitka žalobce ve smyslu, že cestující na tento doklad často nečekají, je obecná, nelze ji vztahovat na veškeré případy poskytování přepravy v taxislužbě a neochota cestujících čekat na vytisknutý doklad nemůže mít vliv na povinnost žalobce, aby jeho řidič vyvinul aktivitu směřující k vytisknutí takového dokladu. Ze spisu má žalovaný za prokázané, že k nevydání dokladu řidičem D.K. dne 12.8.2007 skutečně došlo, o čemž svědčí tři oznámení o poskytnutí přepravy ze dne 12.8.2007, kontrolní protokol č. S/12/8/2007B1 z téhož dne a dva protokoly o výslechu svědků ze dne 11.10.2007.

K námitce nedostatečného odůvodnění výše pokuty žalovaný poukazuje na usnesení Ústavního soudu Pl. ÚS 638/03, který judikoval, že pro stanovení výše pokuty je rozhodné zvažování všech okolností případu, její stanovení v zákonném rámci a řádné odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný v souladu s ust. § 36 odst. 2 zákona o dopravě při stanovení výše pokuty přihlédl k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody a tento zákonem stanovený taxativní výčet nemohl rozšiřovat o zohlednění majetkových poměrů žalobce. Žalovaný si je vědom korektivu, který judikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení pod sp. zn. 1 As 9/2008 v podobě zákazu pokut likvidačního charakteru, ovšem v tomto usnesení Nejvyšší správní soud také uvádí, že pokud má pokuta naplnit svůj účel z hlediska prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele a její intenzita bude záviset na závažnosti protiprávního jednání v konkrétním případě. Dále plně respektuje zájem zákonodárce na poctivém provozování všech druhů silniční dopravy, zejména taxislužby, čemuž odpovídá i relativně vyšší horní hranice pokuty (750.000,-Kč) za správní delikty proti tomuto chráněnému zájmu. Žalovaný trvá na tom, že pokuta plně odpovídá společenské nebezpečnosti a četnosti správních deliktů, jichž se žalobce dopustil, byla uložena v souladu s principem proporcionality ve dvou třetinách zákonného rozpětí a nebude mít pro žalobce, jakožto jednoho z největších podnikatelských subjektů v oblasti taxislužby, likvidační charakter, a žalobce může požádat o zaplacení dlužné částky ve splátkách. Poukazuje, že v daném případě navíc došlo ke spojení řízení, ve kterém se rozhodovalo o mnohonásobném porušení zákona o dopravě, což nelze srovnávat s běžným rozhodováním dopravních úřadů o jednotlivých porušeních zákona o dopravě v jiných krajích.

K nezákonnosti kontroly žalobce provedené Městskou policií hl. m. Prahy žalovaný uvádí, že souhlasí s názorem, že tato kontrola není výkonem státního odborného dozoru podle ust. § 34 zákona o dopravě. Obecní policie je však podle ust. § 2 písm. h) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“) povinna odhalovat přestupky a jiné správní delikty, jejichž projednávání je v působnosti obce. Podle ust. § 2 odst. 22 zákona o dopravě je dopravním úřadem v hl. m. Praze Magistrát hl. m. Prahy. Žalobcovo porušení povinností stanovených zákonem o dopravě patří podle ust. § 35 zákona o dopravě mezi jiné správní delikty, projednání těchto deliktů je v působnosti hl. m. Prahy, a tudíž je Městská policie hl. m. Prahy oprávněna odhalovat jiné správní delikty na úseku provozování taxislužby podle zákona o dopravě. Úřední záznam sepsaný strážníky Městské policie o provedené kontrole považuje žalovaný za řádný důkazní prostředek, neboť procesní postup obecní policie byl proveden v souladu se zákonem o obecní policii a podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu lze k dokazování použít všech prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu se zákonem.

Podle žalovaného ze spisového materiálu dále vyplývá, že audiovizuální záznam byl použit jen jako podklad pro rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Vzhledem ke změně vývoje judikatury rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Asf 60/2009 ze dne 5.11.2009 však žalovaný k těmto záznamům vůbec nepřihlédl a nebyly zahrnuty ani do podkladů, z nichž žalovaný vycházel při svém rozhodnutí, což je patrné i z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nadto však žalovaný poukazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku pod sp. zn. 1 Asf 60/2009, ve němž se uvádí, že nezákonně provedený důkaz audiovizuálním záznamem nemá pro zákonnost rozhodnutí zásadnější význam.

Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí následující podstatné skutečnosti:

Žalovaný rozhodl pod č.j. 50/2009-190-TAXI/9 dne 17.12.2009 bod bodem IV. tak, že nahradil výroky rozhodnutí dopravního úřadu č.j. MHMP 287605/2008/DOP-T/Žk/TAXI ze dne 13.5.2008, č.j. MHMP 484646/2008/DOP-T/Dc/TAXI ze dne 7.8.2008, č.j. MHMP 515588/2008/DOP-T/Dc ze dne 25.8.2008, č.j. MHMP 784409/2008/DOP-T/Dc ze dne 25.11.2008 (vyjma částí dle výroků I. a II.) a č.j. MHMP 501135/2009/DOP-T/Ho ze dne 12.6.2009 (vyjma části ohledně průkazu č. 035826) společným výrokem, jímž žalobci uložil žalobci zaplatit pokutu ve výši 500.000,-Kč a náklady řízení ve výši 1.000,-Kč. Výši pokuty žalovaný odůvodnil porušením § 9 odst. 2 písm. e) bodu 4 zákona o dopravě, čímž byl ohrožen zájem na ochraně cestujících. Žalobce jako provozovatel taxislužby nesplnil povinnost, aby práci řidičů taxislužby vykonávaly pouze osoby, které mají průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, míru závažnosti jeho jednání výrazně zvyšuje i četnost opakování a počet řidičů pověřených výkonem práce řidiče bez tohoto požadovaného průkazu. Žalobce dále porušil ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 3 zákona o dopravě a dopustil se zvláště výrazného ohrožení chráněných zájmů, neboť vědomým nekonáním již zmíněné oznamovací povinnosti umožnil výkon práce řidiče taxislužby nespolehlivým osobám (J.M. a V.K. – ten byl jako dopravce již v minulosti opakovaně sankcionován za četná porušení povinností podle zákona o dopravě). Žalobce dále nerespektoval požadavek používat taxametr tak, aby cestující nebyli poškozeni na svých právech, včetně správně účtované a v souladu s předpisy stanovené ceny za přepravní služby, a to opakovaně, což potvrzuje i názor samotného žalobce o oprávněnosti používání vyšších cen než maximálních, stanovený na území hl. m. Prahy nařízením č. 20/2006 Sb. HMP. Také v případě nevydání stvrzenky z tiskárny taxametru považuje žalovaný žalobcovu jednání za velmi závažné, neboť tato stvrzenka slouží především k ochraně spotřebitele a k zajištění daňové kázně provozovatele taxislužby vůči státu. Žalovaný ovšem přihlédl k tomu, že takový případ byl v řízení prokázán jen jedinkrát. Naproti tomu na absenci osvědčení o úspěšném složení zkoušky řidiče taxislužby podle § 21a odst. 1 zákona o dopravě nahlíží žalovaný jako na méně závažné porušení zákona o dopravě, když se jedná spíše o opomenutí a i tento případ byl v řízení prokázán jen jednou a řidič A.R. měl potřebnou zkoušku složenou. Výše způsobené škody v daných případech není podle žalovaného relevantním hlediskem, neboť jde o ohrožovací delikty a rovněž doba protiprávních jednání neovlivnila výši pokuty, neboť šlo o jednorázová porušení, nebo u nich nebyla prokázána delší doba protiprávního jednání, než při kontrolním zjištění. Žalovaný přihlédl také k tomu, že nebylo prokázáno, že by řidič R. dne 28.7.2007, resp. řidič K. a dne 12.8.2007, používal taxametr v rozporu se zákonem o ochraně spotřebitele, že spisový materiál neobsahuje podklady svědčící o pravomocném potrestání žalobce před dopuštěním se žalovaným prokázaných správních deliktů a konečně, že pokuta byla uložena v souladu s absorpční zásadou za delikt nejprísněji postižitelný, a to ve výši dvou třetin zákonného rozpětí.

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků ve stanovené lhůtě nevyjádřil, že s takovým projednáním věci nesouhlasí (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, kterého jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

V první námitce měl žalobce za to, že nevydáním dokladu o zaplacení se nedopustil žádného závažného pochybení. Podle ust. § 21 odst. 3 zákona o dopravě je však provozovatel taxislužby povinen zajistit, aby řidič při výkonu taxislužby používal taxametr uvedený v odstavci 2 a po ukončení jízdy bez vyzvání vydal cestujícímu nepoškozený a čitelný doklad o výši jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru. Podrobnosti o užití taxametru, náležitostech "Uživatelské a evidenční knihy taxametru", která musí být při výkonu taxislužby ve vozidle, a náležitostech dokladu o výši jízdného stanoví prováděcí právní předpis. Doklad o zaplacení jízdného, jakož i denní hodnoty o provozu vozidla zaznamenané na paměťové jednotce jsou jiným dokladem sloužícím k přehledu o stavu hospodaření a majetku nebo k jeho kontrole podle zvláštního právního předpisu. Z uvedeného ustanovení je tedy zřejmé, že řidič byl bez vyzvání ze zákona povinen vydat cestujícímu doklad o výši jízdného, navíc nepoškozený a čitelný, a v tomto světle nemůže obstát ani námitka žalobce, že v praxi zákazníci často na vytisknutí dokladu nečekají, neboť takováto praxe se jeví v rozporu se zákonem o dopravě. Pokud tedy řidič žalobce nevytiskl doklad o jízdě kontrolním pracovníkům, jednal v rozporu se zákonem, a na tom nemůže nic změnit ani vysvětlování žalobce ohledně nemožnosti vytisknout kopii dokladu o zaplacení jízdného při započetí nové jízdy.

V druhé námitce žalobce namítal, že uloženou pokutu považuje za neodůvodněnou a nepřiměřeně vysokou. K tomu soud uvádí, že za porušení ust. § 35 odst. 3 písm. h) zákona o dopravě lze uložit dopravci pokutu „až do výše 750.000,-Kč“. Pokuta uložená žalobci se pohybuje ve dvou třetinách zákonné sazby a její výši žalovaný odůvodnil ohrožením zájmu na ochraně cestujících, ale i jiných účastníků silničního provozu, jejich bezpečnosti, jakož i ohrožení práv cestujících na standardní přepravní služby taxislužby, jejich kvalitu a dodržování regulovaných cen přepravních služeb. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrná úvaha žalovaného, z níž při stanovení výše pokuty, resp. jejího snížení, vycházel. Byla zohledněna míra zavinění, tj. skutečnost, že deliktní jednání bylo zcela vědomé, z hlediska zákona o dopravě a společenské nebezpečnosti vysoce závažné, a žalovaný rovněž zohlednil i četnost uvedeného jednání. K námitce týkající se nepřiměřenosti pokuty městský soud konstatuje, že tato byla výsledkem správního uvážení, jehož meze byly dány již zmíněným ust. § 35 odst. 3 zákona o dopravě, dle kterého je správní orgán oprávněn uložit pokutu až do výše 750.000,- Kč. V tomto ohledu nelze konstatovat překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití, když žalovaný postupoval na základě zákonem stanovených kritérií, podle nichž se přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody (§ 36 odst. 2 zákona o dopravě). Soud tedy shledal důvody uvedené v napadeném rozhodnutí za dostačující, když z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že výše pokuty byla stanovena nejen z hlediska obecné preventivní úlohy postihu, ale i z hlediska represivní složky. Výše pokuty byla hodnocena ve vztahu k míře zavinění i ve vztahu k rozsahu poškození potenciálních cestujících a soud tak shledal postih odpovídající a úměrný míře zavinění, navíc když v tomto případě došlo ke spojení řízení, a tudíž se rozhodovalo o vícenásobném porušení zákona o dopravě.

Pokud pak žalobce označil výši uložené pokuty za likvidační, nelze mu přisvědčit zejména proto, že toto tvrzení nikterak neprokazuje. V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 90/2009-68 ze dne 30.10.2009 zaujal tento soud názor, že „*toto tvrzení by totiž mohlo mít relevanci tehdy, jestliže by např. stěžovatel doložil, že uložená pokuta představuje celý jeho roční zisk, že po jejím zaplacení nebude schopen nadále vykonávat předmětnou činnost, že se nachází v sociálně napjaté situaci apod.*“ V daném případě však takové skutečnosti žalobce ani netvrdí, potažmo ani neprokazuje, a rovněž tak jeho odkaz na praxi správních orgánů v oblasti taxislužby v jiných krajích je pouze obecným tvrzením, které není podloženo odkazem na žádné konkrétní řízení, a z tohoto důvodu nemůže být bráno soudem ve vztahu k uvedené námitce v potaz, resp. být přezkoumáno.

Třetí žalobcová námitka spočívala v nesprávně provedené kontrole a tuto kontrolu že neprovedla „osoba pověřená výkonem státního odborného dozoru“. Žalovaný ovšem kontrolu „pověřenou osobou“ netvrdí, naopak ve svém vyjádření k žalobě v souladu se spisem uvádí, že kontrolu žalobce provedli strážníci Městské policie hl. m. Prahy. Soud pak neshledal nic závadného na úvaze žalovaného, podle které je obecní policie podle ust. § 2 písm. h) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii povinna odhalovat přestupky a jiné správní delikty, jejichž projednání spadá do působnosti obce. Zákon o dopravě v ust. § 2 odst. 22 říká, že pro taxislužbu je dopravním úřadem v hlavním městě Praze Magistrát hl. m. Prahy. Žalobcovo porušení povinností zákona o dopravě lze bezesporu zařadit mezi jiné správní delikty podle ust. § 35 tohoto zákona, jejichž projednání je v působnosti hl. m. Prahy, a tudíž i strážníci Městské policie hl. m. Prahy mohou odhalovat jiné správní delikty při provozování taxislužby podle zákona o dopravě. Ani úřední záznam o provedené kontrole, ani postup při jeho sepisování strážníky neshledal soud v rozporu se zákonem a možnost použití tohoto úředního záznamu jako řádného důkazu plně odpovídá ust. § 51 odst. 1 správního řádu.

Ke čtvrté žalobcově námitce, ohledně použití audiovizuálních záznamů coby důkazů získaných v rozporu se zákonem, soud uvádí, že z obsahu správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný k těmto záznamům vůbec nepřihlédl a nebyly zahrnuty ani do podkladů, z nichž žalovaný vycházel při svém rozhodnutí. Nadto však v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ř.j. 1 Afs 60/2009-119 dodává, že by i nezákonně provedený audiovizuální záznam neměl pro tuto projednávanou věc žádný zásadnější význam. Skutečnosti zjištěné z těchto záznamů totiž sám stěžovatel spornými nečiní a jádro jeho argumentace nesměruje ke zpochybnění skutkového základu věci, který má i přes nezákonně provedené důkazy dostatečně podložený základ ve správním spise. Z těchto důvodů by proto ani jeden důkaz provedený v rozporu se zákonem nemohl mít vliv na celkovou zákonnost a správnost zjištění stavu věci správními orgány.

Konečně k námitce, v níž žalobce vyjádřil nesouhlas s uložením povinnosti uhradit náklady správního řízení, je třeba uvést, že podle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit. V souzené věci není pochyb o tom, že správní řízení vyvolal sám žalobce, a to porušením právní povinnosti, za které byl sankcionován uložením pokuty. Správní orgán byl tudíž povinen postupovat v souladu s citovaným ustanovením správního řádu a neměl jinou možnost, než rozhodnout též o uložení povinnosti žalobci k náhradě nákladů řízení, což také učinil. Odůvodnění tohoto výroku poukazem na příslušné ustanovení

zákona, které správnímu orgánu ukládá takto postupovat, s uvedením ustanovení vyhlášky, které pro daný případ stanoví výši paušální částky náhrady nákladů řízení, považuje soud za plně postačující.

Ze shora uvedených důvodů soud rovněž nepřikročil k navrhované moderaci uložené pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. mimo jiné rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených. Je třeba konstatovat, že okolnost uložení pokuty „ve zcela zjevně nepřiměřené výši“ je třeba odvíjet od skutkových zjištění, tzn. od toho, že zjištěné okolnosti jsou v hrubém nepoměru k výši uložené sankce vzhledem k zákonnému rozpětí, ve kterém lze sankci uložit. Je současně třeba, aby ten, kdo podává návrh na upuštění od pokuty či návrh na její snížení, takové okolnosti jednak tvrdil a jednak prokázal. Žalobce však netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, kterými by jakkoliv doložil splnění podmínky uvedené v § 78 odst. 2 s. ř. s., soud má za to, že pokuta byla uložena v přiměřené výši odpovídající závažnosti porušení povinnosti žalobce, míře jeho zavinění a odkazuje v tomto směru na úvahy o výši pokuty obsažené v napadeném rozhodnutí žalovaného, s nimiž se vypořádal výše a s nimiž se plně ztotožňuje.

Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4.7.2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu